Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (ένατο τμήμα)

της 23ης Ιουλίου 2025*

«Υπαλληλική υπόθεση – Προσωπικό της ΕΚΤ – Αποδοχές – Γονική άδεια – Φόρος θεσπισθείς υπέρ της Ένωσης – Άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 260/68 – Γραμματική, συστηματική και τελολογική ερμηνεία – Συντελεστής του φόρου – Εκκαθάριση του φόρου»

Στην υπόθεση T-180/24,

DO, εκπροσωπούμενος από τις L. Levi και P. Baudoux, δικηγόρους,

προσφεύγων,

κατά

Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ), εκπροσωπούμενης από τον O. Bubenzer και την B. Ehlers, επικουρούμενους από τον B. Wägenbaur, δικηγόρο,

καθής,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα),

συγκείμενο από τους L. Truchot (εισηγητή), πρόεδρο, H. Kanninen και T. Perišin, δικαστές,

γραμματέας: P. Cullen, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 29ης Ιανουαρίου 2025,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Με την προσφυγή που άσκησε δυνάμει του άρθρου 270 ΣΛΕΕ και του άρθρου 50α του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, ο προσφεύγων DO ζητεί την ακύρωση της απόφασης που περιέχεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας του για τον μήνα Ιούλιο

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

του 2023 όσον αφορά τον φορολογικό συντελεστή που εφαρμόστηκε στις αποδοχές που έλαβε και όσον αφορά την εκ μέρους της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) εκκαθάριση του οφειλόμενου φόρου για τον συγκεκριμένο μήνα (στο εξής: προσβαλλόμενη απόφαση).

Ιστορικό της διαφοράς

2 Ο προσφεύγων προσλήφθηκε από την ΕΚΤ την 1η Ιανουαρίου 2001. Εκτελεί καθήκοντα ανώτερου ελεγκτή επικεφαλής ομάδας.

3 Τον Ιούλιο του 2023, ο οποίος είχε 21 εργάσιμες ημέρες, ο προσφεύγων έλαβε γονική άδεια 11 ημερών, η οποία του χορηγήθηκε κατ' εφαρμογήν του άρθρου 29 των όρων απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ, όπως η διάταξη αυτή εξειδικεύεται με το άρθρο 5.11 των κανόνων της ΕΚΤ για θέματα προσωπικού, και εργάστηκε 10 ημέρες. Σύμφωνα με τις ανωτέρω διατάξεις, η γονική άδεια των μελών του προσωπικού της ΕΚΤ δεν είναι αμειβόμενη.

4 Στις 14 Ιουλίου 2023 η ΕΚΤ κοινοποίησε στον προσφεύγοντα το εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας του για τον μήνα Ιούλιο του 2023, από το οποίο προκύπτει ότι ο φορολογικός συντελεστής που εφαρμόστηκε στις αποδοχές που έλαβε για τον μήνα αυτόν είναι ο ίδιος με τον εφαρμοζόμενο στην περίπτωση που δεν του έχει χορηγηθεί γονική άδεια.

5 Στις 25 Αυγούστου 2023 ο προσφεύγων υπέβαλε, βάσει του άρθρου 41 των όρων απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ, διοικητική προσφυγή κατά της απόφασης που περιέχεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας του για τον μήνα Ιούλιο του 2023 όσον αφορά τον φορολογικό συντελεστή που εφαρμόστηκε στις αποδοχές που έλαβε και όσον αφορά την εκκαθάριση του οφειλόμενου φόρου για τον συγκεκριμένο μήνα. Προς στήριξη της διοικητικής προσφυγής του, ο προσφεύγων ισχυρίστηκε ότι, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού (ΕΟΚ, Ευρατόμ, ΕΚΑΧ) 260/68 του Συμβουλίου, της 29ης Φεβρουαρίου 1968, περί καθορισμού των όρων και της διαδικασίας επιβολής του φόρου του θεσπισθέντος υπέρ των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 115), όπως τροποποιήθηκε με τον κανονισμό (ΕΚ, Ευρατόμ) 1750/2002 του Συμβουλίου, της 30ής Σεπτεμβρίου 2002 (ΕΕ 2002, L 264, σ. 15) (στο εξής: κανονισμός 260/68), ο οφειλόμενος φόρος έπρεπε να υπολογιστεί με βάση τις αποδοχές που πράγματι έλαβε. Επομένως, κατά τον προσφεύγοντα, δεδομένου ότι τον Ιούλιο του 2023 είχε εργαστεί δέκα ημέρες, ο οφειλόμενος για τον μήνα αυτόν φόρος έπρεπε να υπολογιστεί επί του ποσού των αποδοχών που έλαβε για τις δέκα αυτές ημέρες που εργάστηκε και όχι με τον φορολογικό συντελεστή που εφαρμόζεται στις μηνιαίες αποδοχές του όταν εργάζεται έναν πλήρη μήνα.

6 Με απόφαση της 17ης Οκτωβρίου 2023 (στο εξής: απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής), η ΕΚΤ απέρριψε τη διοικητική προσφυγή του προσφεύγοντος με την αιτιολογία ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, ο φορολογικός συντελεστής που χρησιμοποιείται για τον καθορισμό του ποσού του φόρου που οφείλεται για αποδοχές που αντιστοιχούν σε περίοδο μικρότερη του μηνός πρέπει να είναι ο ίδιος με τον εφαρμοζόμενο για την «αντίστοιχη μηνιαία καταβολή», ήτοι, κατά την ΕΚΤ, για τον πλασματικό μισθό που αντιστοιχεί σε έναν πλήρη μήνα εργασίας. Κατά την άποψή της, η πρακτική αυτή συνάδει με την προσέγγιση που ακολουθεί η Ευρωπαϊκή Επιτροπή.

7 Στις 14 Δεκεμβρίου 2023 ο προσφεύγων υπέβαλε, βάσει του άρθρου 41 των όρων απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ, διοικητική ένσταση κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής, η υποβληθείσα δε διοικητική ένσταση απορρίφθηκε με απόφαση της προέδρου της ΕΚΤ της 5ης Φεβρουαρίου 2024 (στο εξής: απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ένστασης).

Αιτήματα των διαδίκων

8 Ο προσφεύγων ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να ακυρώσει την προσβαλλόμενη απόφαση·

– να ακυρώσει, εφόσον κριθεί αναγκαίο, την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής και την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ένστασης·

– να καταδικάσει την ΕΚΤ στα δικαστικά έξοδα.

9 Η ΕΚΤ ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

– να απορρίψει την προσφυγή·

– να καταδικάσει τον προσφεύγοντα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

Επί του αντικειμένου της προσφυγής

10 Κατά τη νομολογία, ακυρωτικά αιτήματα τα οποία βάλλουν ρητώς κατά της αποφάσεως περί απορρίψεως διοικητικής ενστάσεως έχουν ως αποτέλεσμα να επιλαμβάνεται το Γενικό Δικαστήριο της πράξεως κατά της οποίας υποβλήθηκε η διοικητική ένσταση όταν, αυτά καθεαυτά, στερούνται αυτοτελούς περιεχομένου. Το ίδιο ισχύει και για διοικητική προσφυγή υποβληθείσα από μέλος του προσωπικού της ΕΚΤ (πρβλ. απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2021, QB κατά ΕΚΤ, T-555/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:552, σκέψη 29 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

11 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής και η απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ένστασης απλώς επιβεβαιώνουν την απόφαση που περιέχεται στο εκκαθαριστικό σημείωμα μισθοδοσίας του προσφεύγοντος για τον μήνα Ιούλιο του 2023, τα ακυρωτικά αιτήματα που στρέφονται κατά των εν λόγω αποφάσεων στερούνται αυτοτελούς περιεχομένου και, ως εκ τούτου, δεν συντρέχει λόγος να αποφανθεί το Γενικό Δικαστήριο ειδικώς επ’ αυτών, έστω και αν, κατά την εξέταση της νομιμότητας του εκκαθαριστικού σημειώματος μισθοδοσίας, πρέπει οπωσδήποτε να ληφθεί υπόψη η αιτιολογία που περιλαμβάνεται στις προαναφερθείσες αποφάσεις περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής και της διοικητικής ένστασης (πρβλ. απόφαση της 8ης Σεπτεμβρίου 2021, QB κατά ΕΚΤ, T-555/20, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2021:552, σκέψη 30 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

Επί της ουσίας

12 Προς στήριξη της προσφυγής του, ο προσφεύγων επικαλείται τρεις λόγους ακυρώσεως, με τον πρώτο εκ των οποίων προβάλλεται παράβαση των κανόνων του κανονισμού 260/68 περί υπολογισμού του φόρου καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, με τον δεύτερο παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης και με τον τρίτο παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως.

13 Πρέπει να εξεταστεί κατ' αρχάς ο τρίτος λόγος ακυρώσεως και στη συνέχεια να εξεταστούν ο πρώτος και ο δεύτερος λόγος.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

14 Ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ παρέβη την υποχρέωση αιτιολογήσεως που υπέχει, καθόσον περιορίστηκε να επισημάνει, χωρίς να τεκμηριώσει τον ισχυρισμό της και χωρίς να προσκομίσει κανένα αποδεικτικό στοιχείο, ότι είχε εφαρμόσει την ίδια μέθοδο υπολογισμού του φόρου με εκείνη που εφαρμόζει η Επιτροπή. Επιπλέον, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ δεν εξέθεσε τον λόγο για τον οποίο εφαρμόζει την ίδια μέθοδο υπολογισμού του φόρου στα μέλη του προσωπικού της που λαμβάνουν γονική άδεια και σε εκείνα που λαμβάνουν άδεια άνευ αποδοχών, ενώ οι καταστάσεις αυτές δεν είναι συγκρίσιμες από πραγματικής και νομικής απόψεως.

15 Η ΕΚΤ αντικρούει τους ως άνω ισχυρισμούς.

16 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι η υποχρέωση αιτιολογήσεως την οποία προβλέπει το άρθρο 296 ΣΛΕΕ και την οποία επαναλαμβάνει το άρθρο 41, παράγραφος 2, στοιχείο γ', του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης αποτελεί ουσιώδη αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία έχει ως σκοπό, αφενός, να παράσχει στον ενδιαφερόμενο επαρκή στοιχεία προκειμένου να εκτιμήσει την ορθότητα της βλαπτικής γι' αυτόν πράξεως και τη σκοπιμότητα άσκησης προσφυγής ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και, αφετέρου, να παράσχει στο Γενικό Δικαστήριο τη δυνατότητα να ασκήσει τον έλεγχό του. Η έκταση της υποχρεώσεως αυτής εκτιμάται σε συνάρτηση προς τις συγκεκριμένες περιστάσεις, ειδικότερα του περιεχομένου της πράξης, της φύσεως των προβαλλομένων λόγων και του συμφέροντος που ενδέχεται να έχει ο ενδιαφερόμενος να λάβει πληροφορίες (βλ. αποφάσεις της 4ης Ιουλίου 2024, EUIPO κατά KD, C-5/23 P, EU:C:2024:575, σκέψη 38 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία, και της 14ης Δεκεμβρίου 2022, TM κατά ΕΚΤ, T-440/21, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2022:800, σκέψη 34 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

17 Εξάλλου, έχει ήδη κριθεί ότι η Διοίκηση δεν υποχρεούται να αιτιολογεί τα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας των μονίμων υπαλλήλων και μελών του λοιπού προσωπικού, στο μέτρο που εφαρμόζει σε αυτά πράξεις γενικής ισχύος, χωρίς να διαθέτει συναφώς καμία διακριτική ευχέρεια. Εντούτοις, αν, όπως εν προκειμένω, μόνιμοι υπάλληλοι ή μέλη του λοιπού προσωπικού της ΕΚΤ θεωρούν ότι ένα ή περισσότερα εκκαθαριστικά σημειώματα μισθοδοσίας αποτελούν βλαπτικές για αυτούς πράξεις και αποφασίζουν να υποβάλουν διοικητική προσφυγή και στη συνέχεια διοικητική ένσταση, η Διοίκηση οφείλει να αιτιολογήσει τις αποφάσεις της περί απορρίψεως της εν λόγω προσφυγής και της εν λόγω ένστασης, διευκρινιζομένου ότι η αιτιολογία των απορριπτικών αποφάσεων θεωρείται ότι συμπίπτει με το περιεχόμενο των εκκαθαριστικών σημειωμάτων μισθοδοσίας κατά των οποίων στρεφόταν η διοικητική προσφυγή και η διοικητική ένσταση (πρβλ., κατ' αναλογίαν, απόφαση της 18ης Σεπτεμβρίου 2003, Lebedef κ.λπ. κατά Επιτροπής, T-221/02, EU:T:2003:239, σκέψη 62).

18 Εν προκειμένω, τόσο από την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής όσο και από την απόφαση περί απορρίψεως της διοικητικής ένστασης προκύπτει ότι η ΕΚΤ εξήγησε στον προσφεύγοντα ότι είχε ερμηνεύσει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 υπό την έννοια ότι η αναφορά στην έννοια της «αντίστοιχης μηνιαίας καταβολής», η οποία περιλαμβάνεται στη διάταξη αυτή, προϋπέθετε την εφαρμογή των φορολογικών συντελεστών που προβλέπονται για κάθε κλιμάκιο εισοδημάτων, όπως αυτά καθορίζονται στο άρθρο 4 του ίδιου κανονισμού, στον «πλασματικό» μισθό που αντιστοιχεί σε έναν πλήρη μήνα εργασίας. Η ΕΚΤ ανέφερε επίσης ότι είχε υπολογίσει τον φόρο τον οποίο όφειλε ο προσφεύγων για τον Ιούλιο του 2023 κατ' αναλογίαν προς τον αριθμό των ημερών κατά τις οποίες αυτός εργάστηκε, εφαρμόζοντας στις αποδοχές που του καταβλήθηκαν τον ίδιο φορολογικό συντελεστή με εκείνον που εφαρμόζεται στις συνήθεις αποδοχές του και ο οποίος αντιστοιχεί σε έναν πλήρη μήνα εργασίας.

19 Κατόπιν των προεκτεθέντων, διαπιστώνεται ότι από την αιτιολογία των αποφάσεων περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής και περί απορρίψεως της διοικητικής ένστασης προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η μέθοδος υπολογισμού του φόρου που εφάρμοσε η ΕΚΤ και η συλλογιστική που ακολούθησε το εν λόγω θεσμικό όργανο. Επομένως, ο προσφεύγων είχε τη δυνατότητα να κατανοήσει το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη εις βάρος του, ο δε δικαστής της Ένωσης μπορεί να ασκήσει τον έλεγχό του επί της νομιμότητας των αποφάσεων αυτών.

20 Πρέπει να προστεθεί ότι η αιτιολογία μπορεί να μην είναι εξαντλητική και πρέπει να θεωρείται επαρκής εφόσον εκθέτει τα πραγματικά περιστατικά και τις νομικές εκτιμήσεις που έχουν ουσιώδη σημασία για την οικονομία της αποφάσεως (πρβλ. απόφαση της 13ης Δεκεμβρίου 2017, CJ κατά ECDC, T-692/16, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2017:894, σκέψη 116 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία). Επομένως, η Διοίκηση δεν υποχρεούται να λαμβάνει θέση επί όλων των επιχειρημάτων που προβάλλονται ενώπιόν της (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιανουαρίου 2007, Technische Glaswerke Ilmenau κατά Επιτροπής, C-404/04 P, μη δημοσιευθείσα, EU:C:2007:6, σκέψη 30).

21 Κατά συνέπεια, τα επιχειρήματα του προσφεύγοντος με τα οποία αυτός προσάπτει στην ΕΚΤ ότι δεν τεκμηρίωσε επαρκώς το σκεπτικό βάσει του οποίου εφάρμοσε την ίδια μέθοδο υπολογισμού του φόρου με εκείνη που εφαρμόζει η Επιτροπή ή ότι δεν εξήγησε τον λόγο για τον οποίο εφαρμόζει την ίδια μέθοδο υπολογισμού του φόρου όσον αφορά τα μέλη του προσωπικού της που λαμβάνουν γονική άδεια και όσον αφορά τα μέλη του προσωπικού της που λαμβάνουν άδεια άνευ αποδοχών (βλ. σκέψη 14 ανωτέρω) δεν είναι ικανά να κλονίσουν τη διαπίστωση που διατυπώνεται στη σκέψη 19 ανωτέρω, δεδομένου ότι η ΕΚΤ δεν είχε καμία υποχρέωση να απαντήσει σε όλα τα επιχειρήματα που προέβαλε ο προσφεύγων.

22 Επομένως, ο τρίτος λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται ανεπαρκής αιτιολογία της προσβαλλόμενης απόφασης, πρέπει να απορριφθεί.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παράβαση των κανόνων του κανονισμού 260/68 περί υπολογισμού του φόρου καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

23 Ο προσφεύγων υποστηρίζει κατ' αρχάς ότι, κατ' εφαρμογήν των άρθρων 3 και 4 του κανονισμού 260/68, ο φόρος που οφείλουν οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης πρέπει να υπολογίζεται με βάση τις αποδοχές που λαμβάνουν. Προς στήριξη των ισχυρισμών του, ο προσφεύγων επικαλείται, μεταξύ άλλων, τη νομολογία που απορρέει από την απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2009, Ramaekers-Jørgensen κατά Επιτροπής (F-74/08,

EU:F:2009:142). Διευκρινίζει ότι ο δικαστής της Ένωσης ουδέποτε αποφάνθηκε ρητώς επί του ζητήματος αυτού. Προσθέτει ότι η έννοια της «αντίστοιχης μηνιαίας καταβολής», η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, δεν ορίζεται με ακρίβεια και ότι η ερμηνεία στην οποία προβαίνει η ΕΚΤ με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν είναι προφανής. Συναφώς, ισχυρίζεται ότι, σε περίπτωση αμφιβολίας ως προς την ερμηνεία φορολογικού κανόνα, θα πρέπει να γίνεται δεκτή η ευνοϊκότερη για τον φορολογούμενο ερμηνεία.

24 Ο προσφεύγων εκθέτει στη συνέχεια ότι, αντιθέτως προς όσα υποστήριξε η ΕΚΤ στις αποφάσεις περί απορρίψεως της διοικητικής προσφυγής και της διοικητικής ένστασης, η μέθοδος που εφάρμοσε δεν είναι η ίδια με εκείνη που εφαρμόζει η Επιτροπή, ενώ το άρθρο 10 του κανονισμού 260/68 υποχρεώνει τις διοικήσεις των οργάνων της Ένωσης να συνεννοούνται προκειμένου να διασφαλίζεται η ομοιόμορφη εφαρμογή των διατάξεων του εν λόγω κανονισμού. Στο πλαίσιο του ισχυρισμού αυτού, ο προσφεύγων παραθέτει ως παράδειγμα υπολογισμό τον οποίο πραγματοποίησε με τη βοήθεια σχετικού υπολογιστικού εργαλείου το οποίο τίθεται στη διάθεση του προσωπικού της Επιτροπής, ο οποίος αποδεικνύει, κατά τον προσφεύγοντα, ότι το εν λόγω θεσμικό όργανο, σε μια κατάσταση παρόμοια με τη δική του, υπολογίζει τον οφειλόμενο φόρο βάσει των αποδοχών που πράγματι καταβλήθηκαν στον ενδιαφερόμενο μόνιμο υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού. Υποστηρίζει επίσης ότι η ΕΚΤ αναγνώρισε, με ανακοίνωση προς το προσωπικό που δημοσιεύθηκε στο εσωτερικό δίκτυο του θεσμικού οργάνου στις 19 Ιανουαρίου 2024, ότι η μέθοδος του κατ' αναλογίαν υπολογισμού του φόρου για τους μήνες μη πλήρους εργασίας είναι ατελής.

25 Τέλος, ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι κακώς η ΕΚΤ εφαρμόζει την ίδια μέθοδο για τον υπολογισμό του φόρου που οφείλεται από μόνιμο υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού είτε αυτός βρίσκεται σε γονική άδεια είτε σε άδεια άνευ αποδοχών, ενώ οι δύο αυτές μορφές άδειας δεν μπορούν να εξομοιωθούν. Συγκεκριμένα, κατά τον προσφεύγοντα, μέλος του προσωπικού στο οποίο έχει χορηγηθεί άδεια άνευ αποδοχών δικαιούται να ασκεί δευτερεύουσες αμειβόμενες δραστηριότητες κατά τη διάρκεια της άδειας αυτής, ενώ δεν συμβαίνει το ίδιο στην περίπτωση μέλους του προσωπικού στο οποίο έχει χορηγηθεί για ένα χρονικό διάστημα γονική άδεια.

26 Η ΕΚΤ αμφισβητεί την ανωτέρω επιχειρηματολογία.

27 Προκαταρκτικώς, παρατηρείται ότι, με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, προβάλλεται μεν τυπικώς παράβαση των κανόνων του κανονισμού 260/68 περί υπολογισμού του φόρου καθώς και πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως, στην πραγματικότητα όμως ο προσφεύγων προσάπτει στην ΕΚΤ ότι υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο. Συγκεκριμένα, με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως ο προσφεύγων υποστηρίζει ότι η ερμηνεία στην οποία προέβη η ΕΚΤ όσον αφορά το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 είναι εσφαλμένη. Αν, όμως, συνέβαινε κάτι τέτοιο, θα έπρεπε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η ΕΚΤ υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία της διατάξεως αυτής, όπως συνομολόγησε εξάλλου ο προσφεύγων κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, απαντώντας σε ερώτηση του Γενικού Δικαστηρίου.

28 Πρέπει επίσης να παρατηρηθεί ότι η επιχειρηματολογία του προσφεύγοντος με την οποία υποστηρίζει ότι η ΕΚΤ κακώς εφαρμόζει την ίδια μέθοδο για τον υπολογισμό του φόρου που οφείλει ένας μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού είτε βρίσκεται σε γονική άδεια είτε σε άδεια άνευ αποδοχών, δεδομένου ότι οι δύο αυτές μορφές άδειας δεν μπορούν να

εξομοιωθούν (βλ. σκέψη 25 ανωτέρω), συγχέεται με την προβαλλόμενη στο πλαίσιο του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αφορά παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως και θα εξεταστεί κατωτέρω, κατόπιν της εξέτασης του πρώτου λόγου ακυρώσεως.

29 Όσον αφορά την απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2009, Ramaekers-Jørgensen κατά Επιτροπής (F-74/08, EU:F:2009:142), την οποία επικαλείται ο προσφεύγων προς στήριξη του ισχυρισμού του ότι ο φόρος που οφείλουν οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης πρέπει πάντοτε να υπολογίζεται με βάση τις αποδοχές που λαμβάνουν (βλ. σκέψη 23 ανωτέρω), επισημαίνεται, όπως υποστήριξε και η ΕΚΤ, ότι η κατάσταση την οποία αφορά η απόφαση εκείνη είναι διαφορετική από αυτήν της υπό κρίση υποθέσεως. Συγκεκριμένα, το ζήτημα που τέθηκε στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση αφορούσε τον καθορισμό της φορολογητέας βάσης για τον υπολογισμό του οφειλόμενου φόρου στην ειδική περίπτωση προσφεύγουσας η οποία, κατόπιν του θανάτου του συζύγου της, λάμβανε σωρευτικά τις αποδοχές της και τη σύνταξη επιζώντος, η δε σύνταξη επιζώντος, λόγω της σωρεύσεως αυτής, φορολογούνταν βαρύτερα απ’ ό,τι αν είχε φορολογηθεί χωριστά. Στην υπόθεση εκείνη, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι, υπό παρόμοιες περιστάσεις, η φορολογητέα βάση συνίστατο στο ποσό που αντιπροσωπεύει ο μισθός του μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού και η σύνταξη επιζώντος που καταβάλλονται κάθε μήνα (απόφαση της 21ης Οκτωβρίου 2009, Ramaekers-Jørgensen κατά Επιτροπής, F-74/08, EU:F:2009:142, σκέψεις 48 έως 54). Ωστόσο, το ζήτημα που τίθεται στην υπό κρίση υπόθεση αφορά τον καθορισμό του φορολογικού συντελεστή που εφαρμόζεται στα ποσά που καταβάλλει η Ένωση σε μόνιμο υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού της όταν τα ποσά αυτά ανάγονται σε περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός. Δεν αφορά τον καθορισμό της βάσεως επιβολής του φόρου.

30 Όσον αφορά τα συμπεράσματα που συνάγει ο προσφεύγων από τη χρήση σχετικού υπολογιστικού εργαλείου που τίθεται στη διάθεση του προσωπικού της Επιτροπής (βλ. σκέψη 24 ανωτέρω), πρέπει να παρατηρηθεί ότι, ανεξαρτήτως του ζητήματος της αποδεικτικής αξίας ενός τέτοιου εργαλείου, ο υπολογισμός τον οποίο πραγματοποίησε ο προσφεύγων στηρίζεται στην εσφαλμένη παραδοχή ότι οι αποδοχές για περίοδο εργασίας μικρότερης του μηνός εξομοιώνονται με τις πλήρεις μηνιαίες αποδοχές μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού που ασκεί τα καθήκοντά του υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης. Συγκεκριμένα, προκειμένου να προβάλει για αποδεικτικούς σκοπούς αριθμητικά στοιχεία, ο προσφεύγων συνέκρινε την κατάσταση ενός υπαλλήλου βαθμού AD 10, κλιμάκιο 4, ο οποίος λαμβάνει πλήρεις μηνιαίες αποδοχές, με την κατάσταση υπαλλήλου του ίδιου βαθμού και κλιμακίου, ο οποίος ασκεί τη συνήθη δραστηριότητά του υπό καθεστώς μειωμένης απασχόλησης, αντιστοιχούσας στο 50 % του ωραρίου πλήρους απασχόλησης, κατά τη διάρκεια της ίδιας μηνιαίας περιόδου. Πάντως, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, οι αποδοχές που λαμβάνει ο υπάλληλος βαθμού AD 10, κλιμάκιο 4, αποτελούν πλήρεις μηνιαίες αποδοχές, μολονότι καταβάλλονται, στη μία από τις δύο περιπτώσεις, για δραστηριότητα η οποία ασκείται υπό καθεστώς μερικής απασχόλησης, και δεν αποτελούν αποδοχές καταβαλλόμενες για περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός, κατά τα προβλεπόμενα στο άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68.

31 Κατόπιν των προκαταρκτικών αυτών παρατηρήσεων, διαπιστώνεται ότι η εξέταση του ζητήματος που τίθεται με τον πρώτο λόγο ακυρώσεως, σχετικά με τον καθορισμό του φορολογικού συντελεστή που εφαρμόζεται στα ποσά που καταβάλλει η Ένωση σε μόνιμο υπάλληλο ή μέλος του λοιπού προσωπικού της όταν τα ποσά αυτά ανάγονται σε περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός, απαιτεί την ερμηνεία του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, ως προς την οποία διαφωνούν οι διάδικοι.

32 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, για την ερμηνεία διάταξης του δικαίου της Ένωσης πρέπει να λαμβάνεται υπόψη όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται και οι σκοποί που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος [Βλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2023, G. K. κ.λπ. (Ευρωπαϊκή Εισαγγελία), C-281/22, EU:C:2023:1018, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία].

33 Όσον αφορά το γράμμα του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο αυτό ορίζει τα εξής:

«Όταν η καταβολή που πρέπει να φορολογηθεί ανάγεται σε περίοδο μικρότερη του μηνός, συντελεστής του οφειλόμενου φόρου είναι ο εφαρμοζόμενος στην αντίστοιχη μηνιαία καταβολή.»

34 Το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 εξαρτά επομένως τον φορολογικό συντελεστή που εφαρμόζεται σε «καταβολή που πρέπει να φορολογηθεί», η οποία ανάγεται σε περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός, από τον φορολογικό συντελεστή που εφαρμόζεται στην «αντίστοιχη μηνιαία καταβολή».

35 Συναφώς, επισημαίνεται ότι η έννοια και το περιεχόμενο του όρου «καταβολή που πρέπει να φορολογηθεί» μπορούν να προσδιοριστούν λαμβανομένου υπόψη του άρθρου 3 του κανονισμού 260/68. Από την προαναφερθείσα διάταξη προκύπτει ότι υπόκεινται στον φόρο και μπορούν, επομένως, να χαρακτηριστούν ως «καταβολή που πρέπει να φορολογηθεί», κατά την έννοια του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω κανονισμού, οι μισθοί, τα ημερομίσθια και οι απολαβές πάσης φύσεως που καταβάλλονται από την Ένωση στους μονίμους υπαλλήλους και τα μέλη του λοιπού προσωπικού της και συνιστούν φορολογητέα βάση από την οποία, αφενός μεν αποκλείονται διάφορα ποσά και αποζημιώσεις που αντιπροσωπεύουν την ανταμοιβή για βάρη που ανελήφθησαν λόγω ασκήσεως των καθηκόντων των εν λόγω υπαλλήλων, αφετέρου δε, εκπίπτουν διάφορες παροχές και επιδόματα οικογενειακής ή κοινωνικής φύσεως και στην οποία εφαρμόζονται, αναλόγως της καταστάσεως του ενδιαφερομένου μονίμου υπαλλήλου ή μέλους του λοιπού προσωπικού, μία ή περισσότερες εκπτώσεις.

36 Αντιθέτως, η έννοια της «αντίστοιχης μηνιαίας καταβολής» δεν ορίζεται στον κανονισμό 260/68.

37 Η ανωτέρω έννοια, στο μέτρο που αναφέρεται σε καταβολή η οποία χαρακτηρίζεται ταυτοχρόνως ως «μηνιαία» και ως «αντίστοιχη», δεν μπορεί να ερμηνευθεί ως αναφερόμενη σε φορολογητέα καταβολή η οποία δεν είναι μηνιαία. Ως εκ τούτου, σύμφωνα με το γράμμα του, το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 έχει την έννοια ότι, όταν σε ένα μέλος του προσωπικού καταβάλλονται αποδοχές οι οποίες αντιστοιχούν σε περίοδο μικρότερη του μηνός, ο φορολογικός συντελεστής που εφαρμόζεται στις μερικές αυτές αποδοχές υπολογίζεται βάσει των μηνιαίων αποδοχών που ανάγονται σε έναν πλήρη μήνα εργασίας.

38 Πρέπει να εξεταστεί αν η ερμηνεία αυτή του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, η οποία προκύπτει από το γράμμα του, επιβεβαιώνεται τόσο από τη συστηματική όσο και από την τελολογική ερμηνεία του.

39 Πρώτον, όσον αφορά το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, επισημαίνεται, ειδικότερα, ότι τα άρθρα 3 έως 7 και το άρθρο 13 του κανονισμού 260/68 καθορίζουν τους κανόνες που αφορούν τη βάση επιβολής και την εκκαθάριση του φόρου. Το άρθρο 3 του εν λόγω κανονισμού προβλέπει στην παράγραφο 1 τον μηνιαίο χαρακτήρα του φόρου και, πέραν αυτού, καθορίζει μαζί με το άρθρο 13 του εν λόγω κανονισμού τα κύρια συστατικά στοιχεία της φορολογητέας βάσεως. Τα άρθρα 4 έως 6 του ίδιου κανονισμού καθορίζουν τον τρόπο υπολογισμού του φόρου. Το άρθρο 4 καθορίζει, μεταξύ άλλων,

ανά κλιμάκιο εισοδήματος, προοδευτικό φορολογικό συντελεστή ο οποίος κυμαίνεται από 8 έως 45 %. Επιπλέον, το άρθρο 5 διευκρινίζει τον τρόπο υπολογισμού ορισμένων από τα εισοδήματα αυτά για τον προσδιορισμό της φορολογητέας βάσεως, ενώ το άρθρο 6 προβλέπει ορισμένες παρεκκλίσεις από τα άρθρα 3 και 4 για τον καθορισμό, όσον αφορά ορισμένα εισοδήματα, του φορολογικού συντελεστή.

40 Το άρθρο 7 του κανονισμού 260/68 διευκρινίζει στη συνέχεια ορισμένους κανόνες για τον καθορισμό του φορολογικού συντελεστή όταν η καταβολή υπέρ του φορολογουμένου ανάγεται σε περίοδο εργασίας η οποία δεν αντιστοιχεί σε περίοδο ενός μηνός. Το πρώτο εδάφιο του άρθρου 7 του κανονισμού 260/68 ρυθμίζει την περίπτωση καταβολής η οποία ανάγεται σε περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός. Το δεύτερο εδάφιο του εν λόγω άρθρου ρυθμίζει την περίπτωση καταβολής η οποία ανάγεται σε περίοδο εργασίας μεγαλύτερη του μηνός. Το τρίτο εδάφιο του ίδιου άρθρου αφορά την περίπτωση των καταβολών τακτοποιήσεως οι οποίες δεν ανάγονται στον μήνα κατά τη διάρκεια του οποίου καταβάλλονται.

41 Το άρθρο 7 του κανονισμού 260/68 αναφέρεται επομένως σε περίοδο ενός μηνός, προκειμένου ιδίως να διακρίνει τις περιόδους οι οποίες είναι είτε μικρότερες είτε μεγαλύτερες του ενός μήνα. Ως εκ τούτου, λαμβανομένου υπόψη ότι, κατά το άρθρο 3 του κανονισμού 260/68, ο φόρος οφείλεται κάθε μήνα, ανάλογα με τις αποδοχές που καταβάλλονται από την Ένωση σε κάθε φορολογούμενο, για περίοδο εργασίας ενός μηνός, οι κανόνες καθορισμού του φορολογικού συντελεστή που προβλέπονται στο άρθρο 7 του εν λόγω κανονισμού παρεκκλίνουν από εκείνους οι οποίοι απορρέουν από τα άρθρα 3 και 4 του ίδιου κανονισμού και οι οποίοι εφαρμόζονται όταν πραγματοποιείται καταβολή σε φορολογούμενο ως αντιπαροχή για περίοδο εργασίας της εν λόγω διάρκειας.

42 Εξάλλου, επισημαίνεται ότι, κατά το δεύτερο εδάφιο του άρθρου 7 του κανονισμού 260/68, «[ό]ταν η καταβολή που πρέπει να φορολογηθεί ανάγεται σε περίοδο ανώτερη του μηνός, ο φόρος υπολογίζεται ως εάν η καταβολή αυτή κατενέμετο τακτικά επί των μηνών στους οποίους ανάγεται».

43 Από τη διάταξη αυτή προκύπτει ότι, στην περίπτωση κατά την οποία η καταβολή που πρέπει να φορολογηθεί ανάγεται σε περίοδο μεγαλύτερη του μηνός, πρέπει να θεωρηθεί, για τον προσδιορισμό του οφειλόμενου φόρου, ότι κατανεμήθηκε κανονικά επί των μηνών στους οποίους ανάγεται. Επομένως, αποδοχές οι οποίες καταβάλλονται κατ' εξαίρεση για μια τέτοια περίοδο πρέπει να φορολογούνται με τον ίδιο συντελεστή που ισχύει για τις αποδοχές που λαμβάνει ο φορολογούμενος για έναν πλήρη μήνα εργασίας.

44 Το ίδιο πρέπει να ισχύει όσον αφορά τον συντελεστή που εφαρμόζεται στις αποδοχές που καταβάλλονται για περίοδο μικρότερη του μηνός.

45 Επομένως, το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 ενισχύει την ερμηνεία της διατάξεως αυτής, η οποία προκύπτει από το γράμμα της και παρατίθεται στη σκέψη 37 ανωτέρω.

46 Δεύτερον, όσον αφορά τους σκοπούς που επιδιώκονται με τη ρύθμιση της οποίας η εν λόγω διάταξη αποτελεί μέρος, υπενθυμίζεται ότι από το προοίμιο του κανονισμού 260/68 προκύπτει ότι σκοπός του εν λόγω κανονισμού είναι, μεταξύ άλλων, να καθοριστούν οι όροι σύμφωνα με τους οποίους οι μόνιμοι υπάλληλοι και τα μέλη του λοιπού προσωπικού της Ένωσης υπόκεινται στον φόρο επί των μισθών, ημερομισθίων και απολαβών που θεσπίστηκε βάσει του άρθρου 13 του πρωτοκόλλου περί των προνομίων και ασυλιών.

47 Επιπλέον, μολονότι οι σκοποί του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 δεν προκύπτουν σαφώς από την ανάγνωση της εν λόγω διάταξης ή του εν λόγω κανονισμού, υπογραμμίζεται ότι μια ερμηνεία της συγκεκριμένης διάταξης υπό την προτεινόμενη από τον προσφεύγοντα έννοια, ήτοι υπό την έννοια της εφαρμογής των κανόνων υπολογισμού του φόρου που προβλέπονται στα άρθρα 3 και 4 του εν λόγω κανονισμού σε αποδοχές που αφορούν περίοδο μικρότερη του μηνός, θα στερούσε από τη διάταξη αυτή κάθε πρακτική αποτελεσματικότητα, δεδομένου ότι θα είχε ως αποτέλεσμα να εφαρμόζεται σε αποδοχές οι οποίες ανάγονται σε περίοδο μικρότερη του μηνός –προϋπόθεση από την οποία εξαρτάται ωστόσο η εφαρμογή του φορολογικού συντελεστή που ορίζει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68– ο ίδιος τρόπος υπολογισμού του φόρου, περιλαμβανομένου και του συντελεστή του φόρου αυτού, με εκείνον που προβλέπεται στα άρθρα 3 και 4 του κανονισμού 260/68.

48 Επομένως, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η τελολογική ερμηνεία του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 επιρρωννύει επίσης το συμπέρασμα που εκτίθεται στη σκέψη 37 ανωτέρω.

49 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 έχει την έννοια ότι, στην περίπτωση καταβολής αποδοχών οι οποίες ανάγονται σε περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός, πρέπει να εφαρμόζεται στο καταβαλλόμενο ποσό ο φορολογικός συντελεστής στον οποίο υπόκεινται τα εισοδήματα που εισπράττει ο ενδιαφερόμενος μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού όταν έχει εργαστεί για έναν πλήρη μήνα. Επομένως, όταν ένας μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού λαμβάνει αποδοχές οι οποίες ανάγονται σε περίοδο εργασίας μικρότερη του μηνός, ο φόρος υπολογίζεται, αφενός, με την εφαρμογή του ίδιου φορολογικού συντελεστή με εκείνον που θα εφαρμοζόταν αν ο εν λόγω μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού είχε εργαστεί έναν πλήρη μήνα και, αφετέρου, κατ' αναλογίαν προς τις ημέρες κατά τις οποίες πράγματι εργάστηκε.

50 Ως εκ τούτου, εκδίδοντας την προσβαλλόμενη απόφαση βάσει του άρθρου 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68, όπως η συγκεκριμένη διάταξη πρέπει να ερμηνευθεί σύμφωνα με το σκεπτικό που διαλαμβάνεται στις σκέψεις 33 έως 48 ανωτέρω, η ΕΚΤ δεν υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο και, ως εκ τούτου, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης

51 Ο προσφεύγων προσάπτει στην ΕΚΤ ότι, όσον αφορά τον υπολογισμό του φόρου, δεν κάνει διάκριση μεταξύ δύο καταστάσεων τις οποίες ο ίδιος θεωρεί διαφορετικές, παραβιάζοντας κατ' αυτόν τον τρόπο την αρχή της ίσης μεταχείρισης. Συναφώς, επισημαίνει ότι η ΕΚΤ κακώς χρησιμοποιεί την ίδια μέθοδο για τον υπολογισμό του φόρου στην περίπτωση που ένας μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού λαμβάνει γονική άδεια και στην περίπτωση που ο εν λόγω μόνιμος υπάλληλος ή μέλος του λοιπού προσωπικού λαμβάνει άλλου είδους άδεια άνευ αποδοχών, ενώ, κατά την άποψή του, οι δύο αυτές μορφές άδειας δεν μπορούν να εξομοιωθούν. Προς στήριξη του ισχυρισμού του, ο προσφεύγων υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι μέλος του προσωπικού στο οποίο έχει χορηγηθεί άδεια άνευ αποδοχών, πλην γονικής άδειας, δικαιούται να ασκεί δευτερεύουσες αμειβόμενες δραστηριότητες κατά τη διάρκεια της άδειας αυτής, ενώ δεν συμβαίνει το ίδιο στην περίπτωση μέλους του προσωπικού στο οποίο έχει χορηγηθεί για ένα χρονικό διάστημα γονική άδεια, καθώς και ότι μια τέτοια διαφοροποίηση οικονομικής φύσεως θα έπρεπε να έχει επίπτωση στον υπολογισμό του οφειλόμενου φόρου.

52 Η ΕΚΤ αντικρούει τους ανωτέρω ισχυρισμούς.

53 Προκαταρκτικώς, υπενθυμίζεται ότι η αρχή της ίσης μεταχείρισης, όπως κατοχυρώνεται στο άρθρο 20 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων, συνιστά γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης, η οποία επιτάσσει να μην επιφυλάσσεται διαφορετική μεταχείριση σε παρεμφερείς καταστάσεις ούτε όμοια μεταχείριση σε διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν η μεταχείριση αυτή δικαιολογείται αντικειμενικώς. Διαφορετική μεταχείριση δικαιολογείται εφόσον βασίζεται σε αντικειμενικό και εύλογο κριτήριο, ήτοι συνδέεται με νομίμως επιδιωκόμενο από την επίμαχη ρύθμιση σκοπό, και εφόσον είναι ανάλογη προς τον σκοπό που επιδιώκεται με τη συγκεκριμένη μεταχείριση (βλ. απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2023, MG κατά ΕΤΕπ, C-173/22 P, EU:C:2023:932, σκέψη 45 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

54 Κατά πάγια νομολογία, η παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης λόγω διαφορετικής μεταχείρισης προϋποθέτει ότι οι σχετικές καταστάσεις είναι παρεμφερείς υπό το πρίσμα του συνόλου των στοιχείων που τις χαρακτηρίζουν. Τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν διάφορες καταστάσεις και συνακόλουθα, καταδεικνύουν τον παρεμφερή χαρακτήρα τους πρέπει, ειδικότερα, να προσδιορίζονται και να εκτιμώνται υπό το φως του αντικειμένου των επίμαχων διατάξεων και του σκοπού που αυτές επιδιώκουν, εξυπακουομένου ότι πρέπει, προς τούτο, να λαμβάνονται υπόψη οι αρχές και οι στόχοι του τομέα στον οποίο εμπίπτει η επίμαχη πράξη (βλ. απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2023, MG κατά ΕΤΕπ, C-173/22 P, EU:C:2023:932, σκέψη 46 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).

55 Εν προκειμένω, διαπιστώνεται ότι η κατάσταση μέλους του προσωπικού στο οποίο έχει χορηγηθεί γονική άδεια βάσει του άρθρου 29 των όρων απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ, όπως η διάταξη αυτή εξειδικεύεται με το άρθρο 5.11 των κανόνων της ΕΚΤ για θέματα προσωπικού, μπορεί, από την άποψη των αποδοχών που λαμβάνει, να εξομοιωθεί με την κατάσταση μέλους του προσωπικού στο οποίο έχει χορηγηθεί άλλου είδους άδεια άνευ αποδοχών, όπως αυτή που προβλέπεται στο άρθρο 30 των όρων απασχόλησης και εξειδικεύεται με το άρθρο 5.12 των κανόνων για θέματα προσωπικού. Πράγματι, όποια και αν είναι η νομική βάση της επίμαχης άδειας, είτε πρόκειται για το άρθρο 29 είτε για το άρθρο 30 των όρων απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ, η άδεια αυτή αποκαλείται «άνευ αποδοχών», όρος ο οποίος υποδηλώνει ότι, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, κατά τη διάρκειά της δεν καταβάλλονται από την ΕΚΤ στο ενδιαφερόμενο μέλος του προσωπικού αποδοχές συνδεόμενες με την άσκηση της επαγγελματικής του δραστηριότητας. Επιπλέον, τίποτα δεν εμποδίζει να χορηγούνται στο προσωπικό της ΕΚΤ η γονική άδεια και οι λοιπές άδειες άνευ αποδοχών για περίοδο μικρότερη του μηνός ή να αρχίζουν οι άδειες αυτές οποτεδήποτε μέσα στον μήνα και, ως εκ τούτου, τα μέλη του προσωπικού τα οποία αφορά μια τέτοια άδεια μπορούν, σε αμφότερες τις περιπτώσεις, να λαμβάνουν αποδοχές αναγόμενες σε περίοδο μικρότερη του μηνός.

56 Κατά συνέπεια, ο προσφεύγων δεν μπορεί βασίμως να υποστηρίζει ότι η γονική άδεια και οι λοιπές μορφές άδειας άνευ αποδοχών που προβλέπονται από τους όρους απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ δεν μπορούν να εξομοιωθούν και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί βασίμως να επικαλεστεί παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης λόγω του ότι η ΕΚΤ εφαρμόζει το άρθρο 7, πρώτο εδάφιο, του κανονισμού 260/68 κατά τρόπο πανομοιότυπο είτε πρόκειται για γονική άδεια είτε για άδεια άνευ αποδοχών η οποία χορηγείται για περίοδο μικρότερη του μηνός ή αρχίζει οποτεδήποτε μέσα στον μήνα και συνεπεία της οποίας καταβάλλονται αποδοχές αναγόμενες σε περίοδο μικρότερη του μηνός.

57 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται από το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι μέλος του προσωπικού της ΕΚΤ στο οποίο έχει χορηγηθεί άδεια άνευ αποδοχών, πλην γονικής άδειας, δικαιούται να ασκεί δευτερεύουσες αμειβόμενες δραστηριότητες κατά τη διάρκεια της άδειας αυτής, ενώ δεν συμβαίνει το ίδιο στην περίπτωση μέλους του προσωπικού της ΕΚΤ στο οποίο

έχει χορηγηθεί γονική άδεια και, ως εκ τούτου, οι καταστάσεις των εν λόγω μελών του προσωπικού δεν μπορούν να εξομοιωθούν. Συγκεκριμένα, η δυνατότητα ορισμένων μελών του προσωπικού στα οποία έχει χορηγηθεί άδεια άνευ αποδοχών, πλην γονικής άδειας, να ασκούν δευτερεύουσα επαγγελματική δραστηριότητα δεν επηρεάζει την κατάσταση στην οποία βρίσκονται, από οικονομικής απόψεως, έναντι της ΕΚΤ, δεδομένου ότι η καταβολή των αποδοχών τους αναστέλλεται, όπως ακριβώς και η καταβολή των αποδοχών των μελών του προσωπικού στα οποία έχει χορηγηθεί γονική άδεια.

58 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, με τον οποίο προβάλλεται παραβίαση της αρχής της ίσης μεταχείρισης, πρέπει να απορριφθεί και, ως εκ τούτου, πρέπει να απορριφθεί η προσφυγή στο σύνολό της.

Επί των δικαστικών εξόδων

59 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Δεδομένου ότι ο προσφεύγων ηττήθηκε, πρέπει να καταδικαστεί στα δικαστικά έξοδα, σύμφωνα με το σχετικό αίτημα της ΕΚΤ.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (ένατο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει τον DO στα δικαστικά έξοδα.

Truchot Kanninen Perišin

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Ιουλίου 2025.

(υπογραφές)